

vis hvordan man følger op på det. Det er der jo ingen kommuner som ikke gør.

Derfor kan man sige, at det her måske i virkeligheden for størstedelen af lovforslagets vedkommende er endnu et lovforslag i rækken af formkrav, som giver anledning til, at man nu skal forholde sig til en problemstilling – i det her tilfælde at lave servicemål – på en helt bestemt måde, og i det her tilfælde på en sådan måde, at man opstiller kvantificerbare servicemål. Vi tror godt, at man kunne undvære den her lov. Vi tror sådan set ikke, der er specielt meget behov for det.

Vi har selvfølgelig bemærket, at Kommunerne Landsforening indfører, at lovforslaget imødekommer KL's synspunkter om, at krav, mål og kvalitetsudvikling formuleres som en generel forpligtelse for kommunerne og ikke gennem en detaljstyring af de enkelte sektorområder. Det tror jeg de siger, fordi de godt ved, at hvis de ikke sagde det, men i stedet sagde, at man ikke behøvede at lave det her lovforslag, så ville der alligevel komme noget. For det næste, kommunernes talerør jo siger, er, at man i virkeligheden er stærkt kritisk over for kravet om kvantificerbare mål, og anfører, at det ikke bør være et selvstændigt mål, men at det afgørende hensyn må være, at kommunalbestyrelsen fastsætter politiske mål, som er synlige for borgerne. Det er jo i virkeligheden det, der i høj grad foregår i forvejen.

Jeg synes også, at man skal mærke sig, at f.eks. LO finder, at kravet om kvantificerbare mål betyder en stor risiko for en ensidig fokus på økonomi og frekvens frem for indhold og kvalitet. Også Pårørendegruppen for svage ældre anfører, at kravet om kvantificerbare mål nok engang gør omsorg til tekniske målbare opgaver og gør det vanskeligt at prioritere bløde værdier. Så det vigtige er jo, at kommunalbestyrelserne opstiller politiske mål for, hvor man vil hen på de enkelte områder, og i virkeligheden tager den diskussion med deres borgere. Det synes vi sådan set i Det Radikale Venstre at de allerfleste kommuner gør rigtig godt i forvejen, og derfor er vi en situation, hvor vi måske står med et lovforslag, som et eller andet sted langt hen ad vejen er overflødig.

Det er dog sådan, at der i lovforslaget også ligger en lovfæstelse af kommunernes adgang til at etablere en borgerrådgivningsfunktion, som andre også har været inde på. Det er naturligvis udmærket. Det kunne man så eventuelt isoleret set forholde sig til. Vi mener sådan set, at vi med

hensyn til den resterende del godt kunne aflaste velfærdsministeren, som jo har rigtig meget se til, og i det her tilfælde vil vi så gerne hjælpe ministeren med aflastning. Det synes vi er en overvejelse værd.

KL 15:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod.

KL 15:29

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Regeringen lancerede jo for noget tid siden – i mediebevidtheden efterhånden for lang tid siden – sin store kvalitetsreform, og den skulle være svaret på alle problemer. Der skulle virkelig ske noget i forhold til at sikre kvaliteten i den offentlige sektor.

Det har vi ikke set meget til siden. Nu kommer så det her stykke papir om, at der skal laves endnu mere papirarbejde ude i kommunerne. Man skal til at lave kvalitetskontrakter, så man kan måle og veje endnu mere i kommunerne. Jeg tror, at en meget stor del af dem, der er i kontakt med det offentlige – både dem, der arbejder der, de borgere, der er afhængige af hjælp fra det offentlige, og mange andre, der på forskellig måde samarbejder med det offentlige – efterhånden er klar over, at den måde at styre på bare ikke duer. Det duer ikke, det her med kun at fokusere på, at tingene skal måles og vejes.

Politiet – og jeg ved godt, at de ikke hører under velfærdsministerens område, det er en af de meget få opgaver i dette land, der ikke hører under velfærdsministerens område – lærte mig, dengang vi diskuterede politireform, en meget vigtig sætning, som jeg har holdt meget hårdt fast i siden, både når jeg diskuterer politiet, og i høj grad også når jeg diskuterer ledelsesformer på resten af det offentlige område. Det, politiet siger, er, at når det vigtige ikke er målbart, bliver det målbare vigtigt. Og det gælder altså ikke bare i forhold til politiarbejde, men i høj grad også i forhold til når vi taler om at tage os af børn, tage os af ældre, sørge for uddannelse, tage os af syge osv.: Så er det vigtige ofte det, der *ikke* kan måles og vejes, det, der *ikke* kan beskrives som responstider i en resultatkontrakt, det, der *ikke* i en kvalitetskontrakt kan beskrives som det antal gange, et menneske har været i bad, eller hvad det ellers er ministeren forestiller sig der skal stå i det her nye stykke papir i kommunerne.